

Dr hab. Agnieszka Grodzińska
Wydział Malarstwa i Praktyk Kuratorskich
Akademia Sztuki w Szczecinie

Recenzja postępowania habilitacyjnego dr Moniki Aleksandrowicz

1. Przedstawienie podstawowych danych o kandydatce:

Pani dr Monika Aleksandrowicz uzyskała stopień doktora w 2021 roku w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, na Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Rozprawa doktorska pt. *Książka artystyczna generująca modyfikacje wizualne* została wyróżniona.

W 2002 roku uzyskała tytuł magistra filozofii na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego, natomiast w 1999 roku ukończyła studia na Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu, uzyskując tytuł magistra sztuki. Praca magisterska z filozofii nosiła tytuł *Wola tworzenia – kreowanie rzeczywistości*.

W 2024 roku została uhonorowana Brązowym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, przyznany przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Odebrała rezydencję artystyczną w Villi Aida w Podkowie Leśnej. Jest członkinią Discursive Geometry Art Association (Stowarzyszenia Sztuki Geometrii Dyskursywnej).

Od 2021 roku prowadzi Pracownię Komunikacji Twórczej oraz Pracownię Dyplomującą PKT na kierunku Mediacja Sztuki. Od ponad dwóch dekad rozwija praktykę artystyczną i badawczą, łącząc myślenie konceptualne z eksploracją struktur wizualnych. W swojej twórczości wykorzystuje m.in. zapis asemiczny, książkę artystyczną, projekcje świetlne oraz działania intermedialne realizowane w przestrzeni publicznej. Jak wskazuje w autoreferacie, traktuje je jako „narzędzia do testowania granic komunikacji oraz prowadzenia uważnej autoobserwacji w czasie działania”. Jej praktyka artystyczna koncentruje się na relacjach pomiędzy językiem, znakiem i obrazem, podejmując zagadnienia asemiczności, semiografii, struktur wizualnych oraz organizacji komunikatu. Ważnym punktem odniesienia pozostają przy tym tradycja poezji konkretnej oraz wybrane strategie sztuki konceptualnej, w tym nurt Fluxus.

Dr Monika Aleksandrowicz jest zatrudniona w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu na stanowisku adiunkta. Prowadzi działalność dydaktyczną na Wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki, pełni funkcję Prodziekana Wydziału, realizuje działalność promotorską i tutorską, koordynuje zagraniczne mobilności akademickie oraz projektuje i współredaguje publikacje naukowe. Uczestniczy również w krajowych i międzynarodowych konferencjach, sympozjach oraz projektach artystyczno-badawczych.

2. Przedstawienie informacji o obowiązujących przepisach prawa na dzień wszczęcia ocenianego postępowania habilitacyjnego, w tym obowiązujących kryteriach oceny:

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa na dzień wszczęcia postępowania habilitacyjnego, w tym obowiązującymi kryteriami oceny, pani dr Monika Aleksandrowicz spełnia kryteria umożliwiające uzyskanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

3. Informacje o ocenianych osiągnięciach artystycznych i naukowych (Tytuł osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę ubiegania się w aktualnym postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego).

Pani dr Monika Aleksandrowicz posiada stopień doktora i jako osiągnięcie stanowiące podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego wskazała zestaw dzieł spełniających warunki określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Poniżej serie i tytuły prac wg. topologii autorki:

I. SEMIOGRAFIA. Język wizualny jako system i model badawczy

1. Semiografia. Modele języka nieczytelnego. Laboratorium znaku i języka (2025)

Projekt badawczy w formie instalacji analizujący granice pomiędzy znakiem czytelnym a asemicznym.

2. Semiografia 1.0 (2019/2025), cykl (6 z 32 realizacji)

nadruk na pleksi, grubość 1 cm; formaty: 92 × 101 cm; 87 × 103 cm; 117 × 129 cm; 98 × 117 cm; 92 × 108 cm; 86 × 130 cm.

3. Formuły filozoficzno-asemiczne (2024–2025)

Zbiór 13 tekstów wizualnych realizowanych w dwóch formach:

- a) projekcje świetlne w przestrzeni publicznej (Wenecja, Włochy 2024; Podkowa Leśna, Polska 2025; Dnipro, Ukraina 2025),
- b) wielkoformatowe wydruki na tkaninie Panama Natural 270 g/m², format 147 × 250 cm, prezentowane na wystawach indywidualnych i zbiorowych.

4. Pamiętniki asemiczne (2021–2025). Cykl dzienników asemicznych stanowiących praktykę autoobserwacji i refleksji nad procesem twórczym:

- *Pamiętnik pandemiczny 2.0* [11.2020–11.2021], książka artystyczna, pióro, czarny tusz, 20,8 × 14 cm, 158 stron.
- *Pamiętnik pandemiczny 3.0* [11.2021–10.2022], książka artystyczna, pióro, czarny tusz, 13 × 21 cm, 160 stron.
- *Pamiętnik postpandemiczny 1.0* [11.2022–03.2024], książka artystyczna, pióro, biały tusz, 12,5 × 20,7 cm, 160 stron.
- *Pamiętnik postpandemiczny 2.0* [04.2024–02.2025], książka artystyczna, pióro, czarny tusz, 20,7 × 12,5 cm, 160 stron.

- *Pamiętnik polikryzysowy 1.0* [03.2025–01.2026], książka artystyczna, pióro, czarny tusz, 20,8 × 14 cm, 158 stron.

5. Instalacje asemiczne

Prace site-specific, w których zapis asemiczny funkcjonuje jako element wystawienniczy i przestrzenny, tworząc otwarty system komunikacji:

- *Partytura asemiczna I* (2025), wielkoformatowy wydruk na tkaninie Panama Natural 270 g/m², 147 × 3500 cm, Bulwary.
- *Zapis asemiczny w przestrzeni* (site-specific) (2025), styrodur o grubości 3,5 cm, akryl, ok. 30 elementów w formacie 117 × 25 cm, Bulwary.
- *Cubes* (2023) – kostki drewniane pokryte wydrukiem na papierze, 9 szt., 7 × 7 × 7 cm; realizacja w ramach Międzynarodowego Sympozjum Sztuki *Było, jest, będzie*; wystawa *Palimpsesty przestrzeni* (2–8 października 2023), Zespół Pałacowo-Parkowy w Goszczu.
- *Kamienie* (2023) – kamienie różnej wielkości pokryte wydrukiem na papierze; realizacja w ramach rezydencji artystycznej w Pałacu Struga.
- *Rzeźba w miejscu* (2023) – materiał tekstowy: „Zeszyty Rzeźbiarskie”, Wydział Rzeźby i Mediacji Sztuki ASP we Wrocławiu; płótno, papier, klej; formaty: 30 × 20 cm oraz 25 × 15 cm; realizacja w ramach rezydencji artystycznej w Pałacu Struga.

6. Kolaże asemiczne

- *Topografie znaków* (2025), 10 szt., 30 × 40 cm, kolaż.
- *Partytury asemiczne 1–8* (2025), 61 × 91 cm, kolaż.

II. GEOMETRIA – język relacji

7. Odchylenia, wariacje, przegięcia (2022, Galeria Łącznik, Wrocław)

Wystawa indywidualna (Jakub Jernajczyk 50% / Monika Aleksandrowicz 50%) – znaki matematyczne jako forma komunikacji wizualnej.

Prace (2015/2022), styrodur o grubości 1–3 cm, akryl, formaty: 106 × 26 cm; 143 × 140 cm:

- $\neq > =$
- $\approx > =$
- *Smutny Cantor*

Prace (2022), biały nadruk na pleksi o grubości 1 cm, format 80 × 130 cm:

- *Graf 1–3*

8. Cykle geometryczne

- *Meander* (2022, Muzeum Architektury we Wrocławiu, wystawa: *Implikacje. Cyfra i bryła*) – obiekt artystyczny wykonany w technologii druku 3D, traktowany jako przestrzenna formuła inspirowana motywem labiryntu.
- *Meander 1.0 i 2.0* (2024–2025)
- *Graf* (2024–2025)

III. INTERWENCJE WIZUALNE JAKO JĘZYK KONTESTACJI NORM

9. *Made on Earth, Homo Sapiens Sapiens, 100% Organic* (2023, Église de la Madeleine, Paryż; 2024, Galeria ZPAP, Szczecin)

Praca podejmująca problem cielesności oraz krytyki przemocy estetycznej.

10. *Asemic / Semantic* (2024)

Prace sytuują problematykę języka na styku asemiczności i semantyki, podejmując refleksję nad mechanizmami konstytuowania się znaczenia. W przedstawionych realizacjach znaczenie nie jest traktowane jako immanentna właściwość znaku, lecz jako rezultat relacji pomiędzy formą, kontekstem i procesem interpretacji. Interwencja w utrwalony obraz „naukowej pewności” wskazuje na warunkowy charakter czytelności oraz jej zależność od kontekstu percepcyjnego i interpretacyjnego.

Prezentowany zestaw prac obejmuje działalność artystyczno-badawczą rozwijaną w latach 2015–2026 z wykorzystaniem zróżnicowanych mediów i form wypowiedzi artystycznej. W jego skład wchodzi:

- instalacje i projekty badawcze, w tym realizacje site-specific,
- cykle prac asemicznych i semiograficznych (rysunek, zapis, tekst wizualny),
- książki artystyczne i dzienniki asemiczne,
- kolaże, obiekty i realizacje rzeźbiarskie,
- wielkoformatowe wydruki na tkaninie i pleksi,
- obiekty wykonane z zastosowaniem technologii druku 3D,
- projekcje świetlne realizowane w przestrzeni publicznej,
- interwencje wizualne prezentowane w instytucjach kultury i przestrzeni publicznej.

Prace były prezentowane w galeriach, muzeach oraz podczas międzynarodowych wydarzeń artystycznych w Polsce i za granicą (m.in. we Francji, Włoszech i Ukrainie), dokumentując konsekwentnie rozwijany program badań artystycznych.

Osiągnięcie obejmuje ponad dekadę działalności twórczej (2015–2026), przy czym zasadniczy etap rozwoju programu badawczego przypada na lata 2021–2025, kiedy wykształciły się jego najważniejsze cykle i kierunki poszukiwań.

Problematyka prac koncentruje się wokół:

- semiografii i asemii jako systemów organizacji przekazu wizualnego,
- granic czytelności i nieczytelności znaku,
- relacji pomiędzy językiem, obrazem i procesami konstruowania znaczeń,

- konstrukcji i dekonstrukcji komunikacji wizualnej,
- zależności pomiędzy formą a znaczeniem,
- procesów dekodowania i destabilizacji struktur znakowych,
- relacyjności, geometrii i logicznej organizacji obrazu.

Wskazane osiągnięcie habilitacyjne stanowi spójny zbiór autonomicznych realizacji połączonych wspólną koncepcją badawczą oraz refleksją nad językiem wizualnym i mechanizmami funkcjonowania znaku. Poszczególne prace tworzą jednolity program artystyczno-badawczy, w którym działalność twórcza pełni równocześnie funkcję narzędzia badawczego i przedmiotu refleksji, służąc analizie komunikacji wizualnej, procesów wytwarzania znaczeń oraz granic czytelności przekazu. Przedstawiony dorobek wykracza poza dokumentację indywidualnych realizacji, ukazując wieloletni proces badawczy, w którym praktyka artystyczna staje się metodą poznawczą i sposobem weryfikacji przyjętych założeń teoretycznych.

Autoreferat nie ogranicza się do opisu dorobku, lecz porządkuje praktykę artystyczną poprzez wypracowanie spójnego aparatu pojęciowego oraz określenie metod badania relacji pomiędzy znakiem, obrazem i komunikacją wizualną. Istotne miejsce zajmują pojęcia semiografii i a-semiografii, porządkujące wieloletnie poszukiwania twórcze kandydatki i stanowiące podstawę rozwijanego programu badawczego.

Istotnym elementem projektu jest przesunięcie perspektywy badawczej z analizy znaczenia znaku na badanie mechanizmów jego powstawania i funkcjonowania w procesie percepcji. Kandydatka ujmuje sztukę jako przestrzeń badania procesów komunikacji wizualnej, w której znaczenie nie jest trwałą właściwością znaku, lecz rezultatem relacji pomiędzy formą, kontekstem i odbiorcą. Perspektywa ta wpisuje się w aktualne tendencje rozwijane w obszarze *artistic research*, gdzie praktyka twórcza stanowi równorzędną metodę badań.

Problematyka osiągnięcia sytuuje się na styku teorii obrazu, semiotyki, praktyk konceptualnych, książki artystycznej oraz współczesnych strategii instalacyjnych. Kandydatka konsekwentnie łączy refleksję teoretyczną z praktyką artystyczną realizowaną w instalacjach, książkach artystycznych, projektach *site-specific* i działaniach intermedialnych, poddając założenia teoretyczne praktycznej weryfikacji.

Na poziomie odniesień teoretycznych kandydatka korzysta z dorobku semiotyki i poststrukturalizmu, odwołując się m.in. do koncepcji Umberta Eco, Rolanda Barthes'a, Julii Kristevej i Jacques'a Derridy. Ważnym kontekstem pozostają również praktyki Stanisława Dróżdża, Wacława Szpakowskiego, Xu Binga, Mirthy Dermisache i Jenny Holzer. Odwołania te nie mają charakteru ilustracyjnego, lecz stanowią istotny punkt odniesienia dla programu badawczego i osadzają go w szerszym kontekście badań nad językiem wizualnym.

Mimo wysokiej oceny osiągnięcia należy wskazać również jego ograniczenia. Dotyczą one przede wszystkim niejednorodnego statusu części proponowanych kategorii pojęciowych. Terminy takie jak „semiografia”, „a-semiografia” czy „czytelność proceduralna”, choć trafnie opisują praktykę artystyczną kandydatki, nie zawsze zostały wystarczająco precyzyjnie osadzone w teorii sztuki, semiotyce i badaniach nad kulturą wizualną. W rezultacie miejscami widoczne jest przechodzenie od języka analitycznego do bardziej metaforycznego sposobu opisu, co ogranicza możliwość wykorzystania proponowanego aparatu pojęciowego w odniesieniu do innych praktyk artystycznych.

Drugim elementem wymagającym uwagi pozostaje relacja pomiędzy warstwą deklaratywną a analityczną autoreferatu. W części fragmentów przyjmuje on charakter eseju programowego, w którym prezentacja założeń badawczych dominuje nad analizą rezultatów prowadzonych działań. Z perspektywy metodologii badań artystycznych wskazane byłoby pełniejsze przedstawienie sposobów weryfikacji formułowanych hipotez oraz wyraźniejsze oddzielenie warstwy interpretacyjnej od deklaracji programowych.

Należy również zauważyć, że choć osiągnięcie obejmuje wieloletnią działalność twórczą, stosunkowo niewielka pozostaje liczba autorskich wystaw indywidualnych prezentowanych poza lokalnymi galeriami i ośrodkami sztuki, które prezentowałyby całościowo rozwijany program badawczy. Większość realizacji była dotychczas prezentowana w ramach wystaw zbiorowych, projektów kuratorskich lub wydarzeń problemowych, co w pewnym stopniu ogranicza możliwość pełniejszej recepcji i krytycznej oceny proponowanej koncepcji artystycznej. Cennym uzupełnieniem dorobku byłoby opracowanie monograficzne poświęcone rozwijanemu programowi badawczemu, syntetyzujące jego podstawy teoretyczne oraz kolejne etapy rozwoju praktyki artystycznej. Publikacja tego rodzaju, uzupełniona tekstami krytycznymi oraz szerszą prezentacją programu w formule wystaw monograficznych, mogłaby w przyszłości istotnie wzmocnić jego obecność w krajowym i międzynarodowym obiegu sztuki. Powyższe uwagi nie podważają wartości osiągnięcia, lecz wskazują obszary możliwego dalszego rozwoju. Całość należy ocenić jako projekt dojrzały, spójny i konsekwentnie rozwijany.

Za najważniejszy wkład osiągnięcia do rozwoju dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki należy uznać trzy zasadnicze elementy:

Po pierwsze, kandydatka proponuje autorski aparat pojęciowy obejmujący kategorie semiografii i a-semiografii, porządkujący relacje pomiędzy znakiem, obrazem, tekstem i przestrzenią.

Po drugie, rozwija metodologię badań artystycznych poprzez konsekwentne traktowanie praktyki twórczej jako procesu badawczego służącego analizie mechanizmów konstruowania znaczeń, struktur znakowych i procesów percepcji, wnosząc tym samym istotny wkład w rozwój obszaru *artistic research*.

Po trzecie, integruje różnorodne media i formy wypowiedzi artystycznej – od książki artystycznej, poprzez grafikę, instalację i obiekt, po działania przestrzenne – wskazując ich wspólne podstawy metodologiczne i teoretyczne.

W mojej ocenie przedstawione osiągnięcie wnosi znaczący wkład do rozwoju dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki, przede wszystkim poprzez stworzenie autorskiego modelu badania relacji pomiędzy znakiem, obrazem i komunikacją wizualną, rozwijanie metodologii badań opartych na praktyce artystycznej oraz konsekwentne integrowanie działalności twórczej z refleksją teoretyczną. Osiągnięcie spełnia tym samym kryterium znaczącego wkładu do rozwoju dyscypliny określone w art. 219 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Można zatem stwierdzić, że przedstawiony program badawczo-artystyczny nie ogranicza się do opisu własnej praktyki twórczej, lecz stanowi spójną propozycję badania relacji pomiędzy językiem, znakiem i obrazem. W tym aspekcie ujawnia się jego zasadnicza wartość artystyczna i badawcza, uzasadniająca pozytywną ocenę osiągnięcia habilitacyjnego.

4. Informacja o spełnieniu przez kandydata kryterium dotyczącego wykazania się aktywnością artystyczną:

Kandydatka spełnia kryterium dotyczące istotnej aktywności artystycznej. Jej prace były prezentowane w instytucjach i galeriach w Polsce oraz za granicą, m.in. w Église de la Madeleine w Paryżu, Muzeum Architektury we Wrocławiu, Pawilonie Czterech Kopuł, Galerii Łącznik przy Instytucie Matematyki Uniwersytetu Wrocławskiego, Galerii Entropia oraz Galerii Gepperta. Realizacje artystyczne prowadziła również w Czechach, Francji, Włoszech, Belgii i na Litwie.

Aktywność artystyczna kandydatki obejmuje różnorodne formaty realizacji, w tym działania wystawiennicze, projektowe oraz performatywne, prowadzone w zróżnicowanych kontekstach instytucjonalnych i przestrzeniach publicznych. Charakter tej działalności wskazuje na jej ciągłość oraz konsekwentny rozwój w czasie.

W dokumentacji dostrzegalne są obszary, które mogłyby zostać uzupełnione w celu pełniejszego udokumentowania dorobku, w szczególności poprzez bardziej precyzyjne zestawienie wszystkich zagranicznych miejsc prezentacji oraz uzupełnienie materiału wizualnego o szersze informacje kontekstowe dotyczące poszczególnych realizacji.

Wskazane byłoby również rozwinięcie opracowania monograficznego dotyczącego realizowanego programu badawczego, porządkującego jego podstawy teoretyczne oraz kolejne etapy rozwoju praktyki artystycznej. Uzupełnienie dorobku o tego rodzaju publikację oraz szersza prezentacja programu w formule wystaw monograficznych mogłyby w przyszłości zwiększyć jego widoczność w krajowym i międzynarodowym obiegu sztuki.

Można także zauważyć, że część realizacji funkcjonowała przede wszystkim w ramach wystaw zbiorowych oraz projektów kuratorskich, co ogranicza możliwość pełnej recepcji i pogłębionej analizy całości programu artystycznego. Rozszerzenie obecności w bardziej zróżnicowanych kontekstach kuratorskich mogłoby przyczynić się do dalszego wzmocnienia rozpoznawalności tej praktyki w obszarze sztuki współczesnej.

Pomimo wskazanych uwag należy stwierdzić, że przedstawiona aktywność artystyczna spełnia wymagania określone dla postępowania habilitacyjnego.

5. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących sztukę kandydatki do stopnia dr habilitowanego:

Kandydatka, dr Monika Aleksandrowicz, jest zatrudniona w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu od 2023 roku na czas nieokreślony na stanowisku adiunkta w grupie pracowników badawczo-dydaktycznych. W latach 2018–2023 była zatrudniona na stanowisku asystenta (w latach 2018–2020 w wymiarze 1/2 etatu). Pełniła funkcję Prodziekanki Wydziału Rzeźby i Mediacji Sztuki (2024–2028) oraz Kierowniczkii Katedry Mediacji Sztuki (2020–2024).

Kandydatka realizuje działalność artystyczną o charakterze wystawienniczym, performatywnym oraz badawczo-eksperymentalnym, prezentowaną w galeriach, instytucjach kultury oraz w przestrzeni publicznej.

Do najważniejszych realizacji należą:

- Semiografia. Suplement 2.0. O napięciach między znakiem, asemicznością i architekturą języka, Galeria Brama Wrocławska, Oleśnica, 09.09.2025–11.01.2026;
- Semiografia. Modele języka nieczytelno. Laboratorium znaku i języka, Bulvary, Wrocław, 10–30.09.2025;
- działania performatywne w przestrzeni miejskiej, Podkowa Leśna, 10.05.2025;
- działania performatywne w przestrzeni miejskiej, Wenecja, Włochy, 05–14.05.2024;
- Icone | Made on Earth, Homo Sapiens Sapiens, 100% Organic, Sale Królewskie, Église de la Madeleine, Paryż, 13–18.10.2023 (realizacja w ramach programu objętego patronatem Instytutu Adama Mickiewicza oraz honorowym patronatem Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu).

Kandydatka uczestniczyła w międzynarodowych wydarzeniach artystycznych i rezydencjach twórczych, m.in. w Międzynarodowym Sympozjum Sztuki „Było, jest, będzie” wraz z wystawą „Palimpsesty przestrzeni” (Goszcz, 2023) oraz w rezydencji artystycznej w Pałacu Struga.

Przedstawiona aktywność obejmuje działalność dydaktyczną, organizacyjną i artystyczną, realizowaną w przestrzeni instytucjonalnej oraz publicznej. Ma ona charakter ciągły i konsekwentny, wpisujący się w upowszechnianie sztuki współczesnej poprzez wystawy, działania performatywne oraz projekty badawczo-artystyczne.

6. Całościowy komentarz i konkluzja:

Po zapoznaniu się z dokumentacją dotyczącą dorobku artystycznego kandydatki, autoreferatem, dokumentacją osiągnięcia habilitacyjnego oraz informacjami dotyczącymi działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej stwierdzam, że osiągnięcie stanowiące podstawę ubiegania się przez dr Monikę Aleksandrowicz o stopień doktora habilitowanego spełnia wymagania określone w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn.: Dz. U. z 2024 r. poz. 1571, ze zm.).

Przedstawione osiągnięcie habilitacyjne oraz pozostała dokumentacja dorobku spełniają wymagania formalne i merytoryczne określone w obowiązujących przepisach. Zaprezentowane prace stanowią oryginalne dokonania artystyczne, wnoszące znaczący wkład do rozwoju dyscypliny sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki. Kandydatka wykazała się również istotną aktywnością artystyczną, dydaktyczną i organizacyjną, odpowiadającą wymaganiom stawianym osobom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego.

W związku z powyższym popieram wniosek o nadanie dr Monice Aleksandrowicz stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki.

Dr hab. Agnieszka Grodzińska

*dr. hab. Agnieszka
Grodzińska*

Poznań, 20.06.2026